

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Serafin Campestrini s.r.o.**, IČO: 49023039
sídlem Husova 31, 517 24 Borohrádek
zastoupený společností BD Consult, s.r.o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. 21661/21/5200-11431-711360,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen

„správce daně“) ze dne 23. 8. 2019, č. j. 1641643/19/2708-50523-609303. Správce daně doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2017.

2. Na základě vyhodnocení předložených důkazních prostředků a vyjádření žalobce správce daně dospěl k závěru, že tzv. finanční kompenzační nárok vyplacený dle dohody o narovnání ze dne 27. 9. 2017 nepředstavuje náklad vynaložený na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů. Částku kompenzačního nároku ve výši 10 945 000 Kč tedy neuznal jako částku snižující základ daně ve smyslu § 23, § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2017 proto zvýšil o 2 079 550 Kč na částku 5 372 260 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce nejprve uvedl, že předmětem sporu je daňové posouzení *kompenzačního finančního nároku*, který uplatnil ve zdaňovacím období 2017. Tato částka se vztahovala k finančnímu vypořádání na základě dohody o narovnání ze dne 27. 9. 2017 se společností EQOS Energie Česko spol. s r.o. a EQOS Energie Österreich GmbH, ve které jsou řešeny vzájemné sporné pohledávky a závazky. Kompenzační nárok činil 10 945 000 Kč a jeho neuznání odpovídá zvýšení daňové povinnosti o 2 079 550 Kč. Nesouhlasí přitom se závěry orgánů finanční správy, dle kterých se nejedná o daňové účinný náklad.
4. Správce daně i žalovaný odmítli argumentaci žalobce a pro daňovou uznatelnost finančního kompenzačního nároku požadují „bezprostřední vztah“ mezi nárokem a protistranou nárokovanými dluhy. Požadují, aby (z pohledu žalobce neexistující) dluhy byly výdajem na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Odmítli však pohled žalobce, který dohodou o narovnání zastavil růst dalších nákladů související s vedením soudních sporů. Žalobce protistraně nic nedlužil, přesto se jej rozhodla žalovat. Po letech vedení soudních sporů žalobce dospěl k ekonomickému rozhodnutí, že bude efektivnější přistoupit ke smírnému řešení. Nešlo však o úhradu za protistranou v minulosti poskytnuté služby nebo dodané zboží, šlo výlučně o úsporu na zmíněných nákladech právního zastoupení, soudních výlohách nebo nákladech ušlé příležitosti. Z pohledu žalobce se tak jedná o jakési „odstupné“. Taková položka již souvisí s úsporou budoucích nákladů a s pravděpodobnými vyššími zdanitelnými příjmy z podnikatelské činnosti, a proto spadá pod § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
5. Žalovaný v bodě 53 napadeného rozhodnutí konstatuje, že z kompenzačního nároku do budoucna neplyne žádný zisk. Dle žalobce jde o nepřipadný posun problematiky. Přestože smyslem podnikání je dosažení zisku, zákon o daních z příjmů počítá i s tím, že se zisku ne vždy podaří dosáhnout. Je zcela reálné, že v některých případech jsou výdaje (náklady) vyšší než příjmy (výnosy) a tyto výdaje jsou i přesto daňově uznatelné. Podnikání žalobce samozřejmě směřuje k dosažení zisku. Formulace žalovaného je však zavádějící, neboť nepřímou naznačuje, že sporný výdaj uzná zřejmě jen v případě, pokud by se prokázalo, že například ušetřená koruna na výdajích na soudní spor ohledně neexistujících dluhů vygeneruje x korun zisku. Přímé napojení na zisk zákon o daních z příjmů nepožaduje, protože tak není formulovaný.
6. U řady daňově uznatelných výdajů se nedá přesně vyčíslit, kolik příjmů (a tím méně kolik zisku) přinesou. Typicky jde o náklady režijního charakteru (vedení účetnictví či právní poradenství). Žalobce zde vidí velkou podobnost s jím vyplaceným finančním

kompenzačním nárokem, neboť právní poradenství nebo vedení účetnictví obvykle také přímo negeneruje bezprostřední výnos či zisk, ale chrání subjekt před možností dalších nákladů. Daňová uznatelnost přitom v těchto případech nebývá zpochybnována, přestože přímost vztahu s konkrétním výnosem nebo ziskem není zcela jednoznačná. Pokud by měl závěr žalovaného obstát, bylo by nutné za daňově neúčinné považovat také například pojistné, náklady na reklamu či školení nebo náklady na úsporu energií.

7. Žalobce nicméně zastává názor, že vazba mezi kompenzačním nárokem a dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je jasně patrná. Současně se nejedná o zákonem o daních z příjmů vyjmenovaný daňově neúčinný náklad. Platební výměr a napadené rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nezákonné.
8. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení. Uvedl, že žalobní námitky jsou z velké části totožné s námitkami uplatněnými již v odvolacím řízení. Vypořádal se s nimi v napadeném rozhodnutí, které obsahuje dostatečné zdůvodnění jak po stránce skutkové, tak právní. Plně odkázal na napadené rozhodnutí a obsah předloženého správního spisu.
10. Shrnul, že žalobce postupoval tak, že částku kompenzačního nároku ve výši 10 945 000 Kč považoval za náklad dle ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů, ale neúčtoval o něm do nákladů. Úpravu výsledku hospodaření provedl dle § 23 odst. 3 písm. c) bod 2. až prostřednictvím daňového přiznání, v němž uvedl částku 10 945 000 Kč na ř. 162 jako položku snižující výsledek hospodaření. Ačkoliv tento postup uvedené ustanovení zákona o daních z příjmů připouští, v posuzované věci správce daně dospěl k závěru, že žádný ze závazků nebyl schopný ovlivnit základ daně ve zdaňovacím období, kdy vznikl. Žalobce tedy nebyl oprávněn snížit základ daně o částku kompenzačního nároku ve zdaňovacím období, kdy došlo k dohodě o narovnání.
11. Částka, kterou byl žalobce povinen uhradit na základě dohody o narovnání, by byla způsobilá snížit základ daně pouze za předpokladu, že řešené závazky měly charakter daňového nákladu. To se však v daném případě u žalobce nestalo. Žalobce proto nemohl provést úpravu výsledku hospodaření na základě podaného daňového přiznání o částku uvedenou na ř. 162 ve výši 10 945 000 Kč.
12. Spojitost mezi nákladem a příjmem vyplývá již ze samotné definice nákladu obsažené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Mezi výdaji dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a očekávanými příjmy daňového subjektu má existovat přímý a bezprostřední vztah, konkrétní výdaj však nemusí nutně vždy vést k dosažení příjmu. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení určitých nákladů by daňový subjekt očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat.
13. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že sám žalobce mění svá vyjádření a uvádí různá zdůvodnění v průběhu celého daňového řízení a i nyní v rámci podané žaloby. Vytrhává přitom z kontextu věty žalovaného a správce daně, přestože sám není ve svých podáních konzistentní.

14. Odkázal zároveň na komentář k § 1903 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 Afs 58/2011 - 94. Plyne z nich, že narovnání není samo o sobě zákonným důvodem zdanitelného příjmu, takže pro podřazení příjmu dosaženého narovnáním pod zdanitelné příjmy je důležitá faktická kauza, hospodářský důvod vzniku závazku, jenž se zpravidla odvíjí od původních vztahů, předcházejících uzavření dohody o narovnání. Samotný zákon o daních z příjmů daňový charakter platby na základě dohody o narovnání na straně jejího plátce ani příjemce výslovně neřeší. Z tohoto důvodu je nutno postupovat podle obecných ustanovení. Základní otázkou proto je, zda náklady spojené s platbou na základě dohody o narovnání mohou být považovány za náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona.
15. Podle žalovaného by tedy platby provedené na základě dohody o narovnání mohly být daňovým nákladem při kumulativním splnění následujících podmínek:
- dohoda byla uzavřena mezi samostatnými právními subjekty v rámci jejich podnikatelské aktivity;
  - uzavření dohody předchází budoucím soudním sporům a eliminuje budoucí náklady na vedení těchto sporů;
  - náklad související se sporným závazkem, který při narovnání zaniká, by byl považován za daňově uznatelný;
  - náklady spojené s platbou na základě dohody o narovnání nejsou vyjmenovány v ustanovení § 25 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
16. Kompenzační platby nelze považovat za náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť tyto platby nemají žádný relevantní základ v nakládání s majetkem neboli operativní činnosti daňového subjektu. Nemají tedy žádný vliv a dopad na hospodářskou produktivitu či na výsledek hospodaření společnosti. Proto z nich nemůže plynout ani do budoucna společnosti žádný reálný zisk, neboť se jedná pouze o zisk virtuální. Žalovaný proto trvá na závěru, že kompenzační platby související s dohodou o narovnání nelze považovat za náklad sloužící k dosažení, zajištění a udržení příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
17. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Jádrem sporu je v projednávané věci to, zda byl žalobce oprávněn snížit svůj základ daně z příjmů o částku ve výši 10 945 000 Kč. Tuto částku žalobce vyplatil na základě dohody o narovnání ze dne 27. 9. 2017, kterou uzavřel se společností EQOS Energie Česko spol. s.r.o. a EQOS Energie Österreich GmbH. Předmětem soudního přezkumu je tedy posouzení otázky, zda dohoda o narovnání představuje daňově uznatelný náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona o daních

z příjmů (a případně za jakých podmínek). S ohledem na směr žalobní argumentace se soud zabýval především tím, zda daňová uznatelnost platby z dohody o narovnání může bez dalšího vyplývat z úspory budoucích nákladů souvisejících s vedením soudních sporů ohledně „narovnávaných“ závazků.

20. Žalovaný i správce daně opřeli svůj závěr o východisko, podle něž dohoda o narovnání představuje daňově uznatelný náklad v případě, že již původní náklad související se sporným závazkem by byl daňově uznatelný. Pokud tedy dohoda o narovnání souvisí s nedaňovými náklady, nebude mít ani závazek z dohody o narovnání daňové dopady. Uvedený postup má oporu také v jednání Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců (zápis z jednání ze dne 26. 1. 2005, 05/26.01.05, *Daňové aspekty dohody o narovnání*). S ohledem na absenci právní úpravy platby na základě dohody o narovnání v zákoně o daních z příjmů zde byl přijat závěr, že tyto platby mohou být daňově uznatelným nákladem při splnění následujících podmínek:
- a) *dohoda byla uzavřena mezi samostatnými právními subjekty v rámci jejich podnikatelské aktivity;*
  - b) *uzavření dohody předchází budoucím soudním sporům a eliminuje budoucí náklady na vedení těchto sporů;*
  - c) *náklad související se sporným závazkem, který při narovnání zaniká, by byl považován za daňově uznatelný;*
  - d) *náklady spojené s platbou na základě dohody o narovnání nejsou vyjmenovány v ustanovení § 25 odst. 1 zákona o daních z příjmů.*
21. V posuzované věci žalovaný shledal, že nebyla naplněna podmínka uvedená pod bodem c), a to v případě žádného ze závazků vymezených v čl. II dohody o narovnání. Dospěl proto k závěru, že žalobce snížil základ daně o částku ve výši 10 945 000 Kč v rozporu s § 23 a § 24 zákona o daních z příjmů. Podrobné zdůvodnění, proč náklady související se spornými závazky nejsou daňově uznatelné, žalovaný uvedl v bodě 40 napadeného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje.
22. Žalobce naproti tomu považuje za irelevantní otázku, jaká je povaha původních nákladů (tj. nákladů souvisejících se spornými závazky, které zanikly v důsledku uzavření dohody o narovnání). Žalobce směřuje svou argumentaci toliko do budoucna a odmítá existenci bezprostředního vztahu sporného závazku s dohodou o narovnání. Vyplacenou částku považuje za „odstupné“, které mu zajistí úsporu dalších nákladů souvisejících s vedením soudních sporů. Tím bude moct směřovat veškeré své úsilí k výkonu výdělečné činnosti a potenciálnímu vytvoření vyšších příjmů. V tom také žalobce spatřuje vazbu na § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. K otázce, zda by byly v posuzovaném případě původní náklady daňově uznatelné, se žalobce blíže nevyjadřuje.
23. Krajský soud konstatuje, že dohoda o narovnání je upravena v § 1903 až § 1905 občanského zákoníku. Podle § 1903 odst. 1 občanského zákoníku „[d]osavadní závazek lze nahradit novým závazkem i tak, že si strany ujednáním upraví práva a povinnosti mezi nimi dosud sporné nebo pochybné. Týká-li se narovnání věcného práva k věci zapsané do veřejného seznamu, nastávají účinky narovnání zápisem do tohoto seznamu.“
24. Jedná se o jeden ze způsobů změny v obsahu závazků. Dohoda o narovnání je dvoustranné právní jednání, jímž subjekty závazkového právního poměru odstraňují spornost vzájemných práv a povinností. Účelem narovnání je tedy odstranit spornost

práv mezi stranami. Slouží zejména k tomu, aby se jeho pomocí předešlo dalším sporům. Smyslem narovnáání ovšem není dobrat se toho, jaká práva a povinnosti skutečně existují, vypátrat skutečný stav a zjistit, jak se věci opravdu mají. Účelem narovnáání totiž je právě odstranění pochybností tím, že se původní závazek, ve kterém se sporné právo vyskytlo, ruší a nahrazuje se závazkem novým, nebo mění, takže namísto něj nadále existuje závazek ve změněné podobě. Právním důvodem vzniku závazku se sjednáním dohody o narovnáání stává právě dohoda o narovnáání, nikoli původní právní důvod.¹

25. Zákon o daních z příjmů výslovně neupravuje daňovou (ne)uznatelnost výnosů či nákladů plynoucích z dohody o narovnáání. Nelze tedy paušálně uvést, zda je náklad plynoucí z dohody o narovnáání daňově uznatelný či nikoliv. V případě uplatnění nákladu v podobě platby dle dohody o narovnáání je třeba posuzovat každý případ individuálně, podle obecného ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
26. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Judikatura Nejvyššího správního soudu k citovanému ustanovení zákona o daních z příjmů tradičně zdůrazňuje, že ne každý výdaj (náklad) může obstát jako výdaj daňově uznatelný. Daňový subjekt, který výdaj zanesl do svého účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, který deklaroval na příslušném účetním dokladu. Stejně tak je v případě pochybností povinen prokázat existenci přímého a bezprostředního vztahu mezi sporným výdajem a očekávanými příjmy (viz např. rozsudky ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 81, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, a ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008 – 82).
27. Judikatura Nejvyššího správního soudu dosud neřešila skutkově obdobnou věc, jako je věc nyní posuzovaná krajským soudem. Nicméně k určitým aspektům daňových důsledků uzavření dohody o narovnáání se již Nejvyšší správní soud vyjádřil a z jeho závěrů lze přiměřeně vyjít i v nynějším případě.
28. V rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 Afs 58/2011 – 94, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda příjmy, které stěžovatelka obdržela na základě dohody o narovnáání, lze podřadit pod § 8 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů (ve znění účinném do 31. 12. 2007). Nejvyšší správní soud zde uvedl, že titul závazku je nutné odlišovat od jeho kauzy - ekonomického důvodu existence závazku. Přestože tedy původní závazek zanikl a na základě dohody o narovnáání vznikl nový závazek, existuje jejich kauzální spojitost. Dohodou o narovnáání se tak změnil právní důvod existence závazku, nezměnil se však ekonomický důvod (kauza). Totožný závěr je obsažen také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 Afs 74/2009 - 62, dle něhož je třeba příjmy z dohody o narovnáání posuzovat pro daňové účely dle jejich kauzy.
29. Ze zmiňovaných rozsudků vyplývá, že dohodu o narovnáání nelze v kontextu daňového práva úplně oddělit od původních sporných závazků, k jejichž změně dochází uzavřením dohody, jak se snaží učinit žalobce. Krajský soud je přitom názoru, že stejná logika, která platí pro příjmy, by se měla uplatnit i při posuzování nákladů. Tedy že náklady vynaložené na základě dohody o narovnáání je třeba posuzovat pro daňové účely dle jejich

¹ KINDL, Tomáš. § 1903 (Dohoda o narovnáání). In: ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek V, (§ 1721-2520)*. Praha: Wolters Kluwer, 2014 [cit. dle systému ASPI].

kauzy. Ze stejné logiky patrně vychází rovněž výše citovaný závěr Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ze dne 26. 1. 2005, který podmiňuje daňovou uznatelnost nákladu plynoucího z dohody o narovnání prokázáním toho, že náklad související se sporným závazkem, který při narovnání zanikl, by byl považován za daňově uznatelný. Nutno dodat, že stanovisko Koordinačního výboru sice není závazným pramenem práva, určitý normativní význam však bezpochyby má. Jedná se o závěr ovlivňující praxi, který vytváří předpoklad, že při jeho respektování bude postup daňového subjektu akceptován jako zákonný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 2 Afs 140/2014 – 38).

30. Krajský soud považuje postup finančních orgánů za správný také z toho důvodu, že akceptace žalobcovy argumentace by otevírala prostor pro obcházení zákona. Daňový subjekt by fakticky mohl z nákladu, který by byl daňově neuznatelný, učinit daňově uznatelný náklad pouze tím, že by uzavřel dohodu o narovnání rušící závazek, s nímž souvisí onen neuznatelný náklad. Zároveň by argumentoval skutečností, že sjednáním dohody ušetřil potenciální budoucí výdaje plynoucí z vedení soudního sporu (které jsou z povahy věci těžko odhadnutelné a vyčíslitelné). Takový výklad soud považuje za nepřijatelný pro jeho snadnou zneužitelnost.
31. Z uvedených důvodů krajský soud činí obecný závěr, že daňová uznatelnost nákladu v podobě platby z dohody o narovnání nemůže bez dalšího vyplývat z úspory budoucích nákladů souvisejících s vedením soudních sporů ohledně „narovnávaných“ závazků. Daňovou uznatelnost platby z dohody o narovnání je třeba odvíjet od toho, zda by již náklad související se sporným (dohodou upravovaným) závazkem byl daňově účinný. Soud se v tomto bodě plně ztotožňuje se závěry finančních orgánů.
32. Soud již ale nijak nehodnotil, zda jsou věcně správné také dílčí závěry finančních orgánů o daňové (ne)uznatelnosti výnosů či nákladů plynoucích z původních sporných závazků vymezených v dohodě o narovnání uzavřené žalobcem. K přezkumu napadeného rozhodnutí v tomto rozsahu žalobce nedal krajskému soudu svou žalobní argumentací prostor. Soud připomíná, že k otázce, zda by byly v posuzovaném případě původní náklady daňově uznatelné, se žalobce blíže nevyjadřuje. Řízení ve správním soudnictví je přitom plně ovládáno dispoziční zásadou. Je pouze na žalobci, aby v žalobních bodech specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tím žalobce předurčuje rámeček soudního přezkumu - jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat z hlediska žalobcem tvrzené nezákonnosti. Obsah žaloby tak současně vymezuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, přičemž soud není oprávněn domýšlet žalobní argumentaci za žalobce (viz závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 400/2018 – 105, bod 17, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).
33. Žalobce dále poukázal na bod 53 napadeného rozhodnutí, kde měl žalovaný konstatovat, že z kompenzačního nároku do budoucna neplyne žádný zisk, a proto jej nelze považovat za daňově uznatelný. Žalobce považuje tuto argumentaci za zavádějící, neboť zákon o daních z příjmů nevyžaduje „přímé napojení na zisk“. Krajský soud k tomu uvádí, že izolovaná četba bodu 53 napadeného rozhodnutí by snad mohla vyvolat dojem, že žalovaný v posuzované věci založil svůj závěr o daňové neuznatelnosti uplatněných nákladů na absenci zisku. Z dalších částí napadeného rozhodnutí však jasně vyplývá, že žalovaný nijak nerozporuje skutečnost, že konkrétní výdaj nemusí vždy vést k dosažení zisku. Zdůraznil ovšem, že mezi příjmy a výdaji musí existovat přímý a bezprostřední

vztah. Vycházel přitom z obecné právní úpravy obsažené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Specificky k projednávané věci pak uvedl, že je podstatné, zda náklad související se sporným závazkem lze považovat za daňově účinný. Jen tak může být naplněna podmínka bezprostředního vztahu v posuzovaném případě, neboť náklady vzniklé na základě dohody o narovnání sledují daňový „osud“ nákladů plynoucích z řešených sporných závazků. Žalovaný tedy nepožadoval, aby z platby dle dohody o narovnání plynul pro žalobce zisk, nýbrž aby náklady související se spornými závazky, které dohoda o narovnání řeší, byly daňově uznatelné. Dospěl přitom k závěru, že tato podmínka v posuzované věci splněna není.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. července 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu